

പവേലിന്റെ കഥ

നിക്കോലായ് അസ്ത്രോവ്സ്കി

പവേലിന്റെ കഥ

നിക്കൊലായ് അസ്ത്രോവ്സ്കി

സംഗ്രഹപുനരാഖ്യാനം:

കെ. സതീഷ്

ചിത്രീകരണം:

വി. ജയചന്ദ്രൻ

കേരള ശാസ്ത്രസാഹിത്യ പരിഷത്ത്

യൂറിക്കാമാല

കൊച്ചു കുട്ടുകാർക്കുവേണ്ടി കേരള ശാസ്ത്രസാഹിത്യ പരിഷത്ത് ഒരുക്കിയിട്ടുള്ള പുസ്തക വിരുന്നാണ് "യൂറിക്കാമാല". ചിരിക്കാനും ചിന്തിക്കാനും വകനൽകുന്ന ഏതാനും പുസ്തകങ്ങളാണ് ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. കഥകളും പാട്ടുകളും ശാസ്ത്ര പരീക്ഷണങ്ങളുമൊക്കെയുണ്ട് ഈ കൂട്ടത്തിൽ. ഈ പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചശേഷം അവയെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ താഴെക്കാണുന്ന വിലാസത്തിൽ എഴുതാൻ കുട്ടുകാരോടും അവരുടെ രക്ഷാകർത്താക്കളോടും അഭ്യർഥിക്കുന്നു.

കൺവിനർ,
പ്രസിദ്ധീകരണസമിതി,
ശാസ്ത്രസാഹിത്യപരിഷത്ത്,
പരിഷത്ഭവൻ,
കോഴിക്കോട്.

പാവലിന്റെ കഥ
(Malayalam)
PAVELINTE KATHA
(Story of Pavel)
By Nicholai Astrovsky
Adaptation: K. Satheesh
First Published: July 1988
Typeset: Kala Kaumudi, Trivandrum.
Printed at Orient Offset, Sivakasi
Published and Distributed by
Kerala Sastra Sahithya Parishad
Trichur-680 002
©Kerala Sastra Sahithya Parishad
Production Assistant: T.T. Prabhakaran
Cover & illustrations: V. Jayachandran
Price: Rupees Six
385 C4 1 10K

ഒന്ന്

റഷ്യയിലെ ഒരു ദരിദ്രകുടുംബത്തിലാണ് പവേൽ ജനിച്ചത്. അച്ഛനെ കണ്ട ഓർമ്മ അവനില്ല. ഓർമ്മവയ്ക്കുമ്പോൾ അമ്മയും ചേട്ടനും മാത്രമേ അവനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

തന്റെ കുടിയിന്റെ മുറ്റത്തു പിിച്ചുവച്ച് പവേൽ വളർന്നു. കിറിയ ഏതാനും ഷർട്ടുകളും ട്രൗസറുകളും മാത്രമാണ് അവനുണ്ടായിരുന്നത്. പാവപ്പെട്ട അമ്മ പാടുപെട്ട അവനെ വളർത്തി. ഏഴുവയസ്സായതോടെ അമ്മ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ട അവനെ സ്കൂളിൽ ചേർത്തു. പവേൽ ഉത്സാഹത്തോടെ സ്കൂളിൽ പോയി. ഇരുന്നൂറാണ്ടിയ പഴകിക്കിറിയ പുസ്തകങ്ങൾ വെച്ച് അവൻ പഠിച്ചു.

മറ്റു കുട്ടികൾ പുത്തനുടുപ്പുകളുമണിഞ്ഞ് പുതിയ പുസ്തകങ്ങളുമായി ഓടിചാടി നടക്കുന്നത് കാണുമ്പോൾ പവേലിനു സങ്കടം തോന്നി.

പക്ഷേ എന്തുചെയ്യും! താൻ ദരിദ്രനല്ലേ? ആഹാരത്തിനുള്ള വകനേടാൻതന്നെ അമ്മയും ചേട്ടനും എന്തുമാത്രം അധ്വാനിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവനറിയാമായിരുന്നു. ഉള്ളതുകൊണ്ടു തൃപ്തനാവാൻ കൂട്ടിക്കാലത്തേ അവൻ പഠിച്ചു.

പഠനത്തിൽ സമർത്ഥനായിരുന്നിട്ടും ദാരിദ്ര്യം അവന്റെ പഠനം അവസാനിപ്പിച്ചു. സ്കൂൾമാസ്റ്ററുടെ ഈസ്റ്റർ കേക്കിൽ പുകയിലപ്പൊടി വിതറി എന്ന കാരണത്തിന് അവനെ സ്കൂളിൽനിന്നു പുറത്താക്കി. അതോടെ പഠനം എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി അവസാനിച്ചു.

ഇനി പവേൽ എന്തെങ്കിലും ജോലിചെയ്യാൻ പഠിക്കട്ടെ എന്നാണ് അമ്മയും ചേട്ടനും തീരുമാനിച്ചത്. അമ്മ അവനെ അടുത്തുള്ള തീവണ്ടിയാപ്പിസിലെ കാൻറീനിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കി. രണ്ട്

കാൻറീനിലെ ജോലി കഠിനമായിരുന്നു. കുശിനിയിലായിരുന്നു അവനു പണി. കാലത്തു നേരത്തെ എഴുന്നേൽക്കണം. വെള്ളം ചൂടാക്കണം. അതു ചൂടാറിപ്പോവാതെ സൂക്ഷിക്കണം. വിറകു കീറണം. പാത്രങ്ങളായ പാത്രങ്ങൾ മുഴുവൻ കഴുകണം. എച്ചിലെടുക്കണം.

ഇക്കണ്ട പണികൾക്കൊക്കെ അവനു കിട്ടുന്നതോ? കഴിക്കാൻ കുറെ ഉച്ചിഷ്ടവും ഉടുക്കാൻ കുറെ കിറഞ്ഞുണികളും.

വെളുക്കുംമുമ്പു തുടങ്ങുന്ന ജോലികൾ തീരാൻ അർദ്ധരാത്രി കഴിയണം. കാൻറീൻ ദിവസം മുഴുവൻ തുറന്നു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. അർദ്ധരാത്രിയാവുന്നതോടെ മറ്റൊരു ജോലിക്കാരൻ വന്ന് പണികൾ ഏറ്റെടുക്കുന്നതുവരെ പവേൽ അവിടെത്തന്നെയുണ്ടാകണം. പകരക്കാരനില്ലെങ്കിൽ അവന്നുറക്കമില്ല! ഇങ്ങനെ രാപ്പകൽ അധാനിച്ച് പാവം പവേൽ വലഞ്ഞു.

നല്ലനല്ല ആഹാരങ്ങൾ വെച്ചുവിളമ്പുന്ന കാൻറീനിലായിരുന്നിട്ടും കഴിക്കാൻ കിട്ടുന്നത് ഉച്ചിഷ്ടം മാത്രം! അതും ജോലിചെയ്തു തളരുമ്പോൾ മാത്രം. അപ്പോൾ കിട്ടിയതെന്തും വാരിവിഴുങ്ങും. രാവേറെച്ചെല്ലുമ്പോൾ കാനിനാധാനത്തിന്റെ തളർച്ചയോടെ കൃശിനിയുടെ മൂലയിൽ, ഒരു കീറപ്പായിൽ അവൻ ചുരുണ്ടുകൂടും.

മുന്ന്

പവേൽ ജോലിക്കു ചേർന്നിട്ടു രണ്ടുവർഷം കഴിഞ്ഞു. ഈ കാലംകൊണ്ട് അവൻ അല്പംകൂടി വലുതായി. അവനു പതിനാലു വയസ്സ് തികഞ്ഞു.

ശൈത്യകാലം വന്നു. നഗരം മഞ്ഞുകൊണ്ടുമുടി.

തണുത്തുറഞ്ഞ ഒരു ദിവസം—

പവേലിന്റെ ജോലിസമയം കഴിഞ്ഞിട്ടും പകരക്കാരൻ വന്നില്ല. അവൻ ജോലി തുടർന്നു. സമയം അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞു. ഇതു ചിലപ്പോൾ പതിവാണ്. പക്ഷേ അന്നു പവേൽ പതിവിലുമേറെ തളർന്നിരുന്നു.

അവൻ കാൻറീൻ ഉടമസ്ഥയോടു ചെന്നു പറഞ്ഞു:

“എന്റെ ജോലിസമയം കഴിഞ്ഞു. പകരക്കാരൻ വന്നില്ല.”

“അതിനെന്താ?”—അവർ ഒച്ചയെടുത്തു. “രാത്രിയും നീതന്നെ നില്ക്കേ..”

“പക്ഷേ രാവിലെ ഞാൻ തന്നെയാണ് പണിക്കു വരേണ്ടത്.”

“രാവിലെയും നീ തന്നെ പണിയെടുക്കേ” അവർ രോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു. “പറഞ്ഞതു കേട്ടു നടന്നോ അതാ നല്ലത്.”

പാവം കൂട്ടി! പകലത്തെ അത്യധാനം കഴിഞ്ഞ് എവിടെയെങ്കിലും ഒന്നു ചുരുണ്ടുകൂടാമെന്നു വച്ചാൽ അതിനും സമ്മതിക്കില്ല. എന്തുചെയ്യാൻ!

മടുപ്പോടെ, ക്ഷീണത്തോടെ അവൻ വീണ്ടും പണി തുടങ്ങി.

അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞു. മൂന്നുമണി വണ്ടിക്കു പാകത്തിൽ വെള്ളം ചൂടാക്കണം. അവൻ ടാപ്പ് തിരിച്ചു. പക്ഷേ വെള്ളമില്ല. വെള്ളം വരാൻ കുറച്ചു താമസമുണ്ട്. അതിനിടയ്ക്ക് എവിടെയെങ്കിലും ഒന്നിരിക്കാം. അവൻ കരുതി. ഇരുന്നതറിയാതെ പവേൽ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ വെള്ളം വന്നു. അവൻ വെച്ച പാത്രം നിറഞ്ഞൊഴുകി. കൃശിനിയും കടന്ന് കാൻറീൻ മുഴുവൻ വെള്ളമായി. തിരക്കൊഴിഞ്ഞ സമയമായതിനാൽ ആരും ഇതറിഞ്ഞില്ല. വെള്ളം പ്ലാറ്റ്ഫോമിലേക്കൊഴുകി. ആളുകളുടെ പെട്ടികളും സഞ്ചികളും നനഞ്ഞു. ഉറങ്ങിക്കിടന്നവർ എഴുന്നേറ്റ് ഒച്ചയെടുക്കാൻ തുടങ്ങി. ആകെ ബഹളമായി.

കാനിനാധാനവും തണുപ്പുംമൂലം പവേൽ തളർന്നിരുന്നു. അവൻ ഇതൊന്നും അറിഞ്ഞില്ല.

അടുത്ത മുറിയിൽ മേശകൾ തുടച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ജോലിക്കാരൻ ബഹളം കേട്ടോടിവന്നു. അയാൾക്കു പെട്ടെന്നു കാര്യം പിടികിട്ടി. ദേഷ്യംകൊണ്ട് അലറി അയാൾ

കുശിനിയിലേക്കു പാഞ്ഞു. ഒരുമുലയ്ക്കിരുന്നുറങ്ങുകയായിരുന്ന പാവേലിനെ വലിച്ചെണീപ്പിച്ച് പൊതിരെ തല്ലി.

അപ്പോഴും പാതിയുറക്കത്തിലായിരുന്നതിനാൽ സംഭവിച്ചതെന്താണെന്ന് അവനു മനസ്സിലായില്ല. കനത്ത ഇടിവെട്ടുന്നതായും കണ്ണിൽ മിന്നല്പിണതുകൾ മിന്നിമറയുന്നതായും അവനു തോന്നി. പിന്നീടാണ് തന്നെ അടിക്കുകയാണെന്ന് അവന് മനസ്സിലായത്.

അവനന്നു കിട്ടിയ തല്ലിനതിരില്ല. ഉള്ള ജോലിയും പോയി. അവശനായി ഇഴഞ്ഞും വലിഞ്ഞും വീട്ടിലെത്തിയ അവനെക്കണ്ട് അമ്മ പരിമേച്ഛ.

“എന്തുപറ്റി മോനെ” അവർ കരഞ്ഞു.

അവർ അവനെ കൊണ്ടുപോയിക്കിടത്തി.

പവേലിനു മേലാകെ വേദനതോന്നി. അമ്മ ചോദിച്ചപ്പോൾ അവൻ ഉണ്ടായതെല്ലാം പറഞ്ഞു. ചേട്ടനും ഇതെല്ലാം കേട്ടുനിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒടുവിൽ ചേട്ടൻ ചോദിച്ചു: “ആരാ നിന്നെ ഇങ്ങനെ തല്ലിച്ചത്?”

അവൻ അയാളുടെ പേരുപറഞ്ഞു. ചേട്ടൻ ഒന്നുംമിണ്ടാതെ ഇറങ്ങിപ്പോയി. അന്നു ചേട്ടൻ വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയില്ല; പിറ്റേന്നും.

ഒടുവിൽ ആറാംനാൾ ചേട്ടൻ തിരിച്ചെത്തി. അമ്മ ഉറങ്ങിയിരുന്നു. ചേട്ടൻ പവേലിനടുത്തുവന്നു.

“സുഖമുണ്ടോ നിനക്ക്” ചേട്ടൻ വന്ന് അവന്റെ നെറ്റിയിൽ കൈവച്ചു. അവൻ മുളി “ഉം.”

“സാരമില്ല. ആ ജോലി പോട്ടെ. നിനക്കു ഞാൻ പുതിയൊരുവേലം പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇലക്ട്രിക് പവർ സ്റ്റേഷനിൽ. പോരെ?”

പവേൽ ചേട്ടന്റെ ഇരുകൈകളും കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു. സന്തോഷം കൊണ്ടവന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.

തന്നെ അടിച്ചവശനാക്കിയ ജോലിക്കാരനെ ചേട്ടൻ അന്നുതന്നെ ചെന്ന് തല്ലിയെന്ന് ആരോ പറഞ്ഞാണ് അവനറിഞ്ഞത്.

അല്പം സുഖമായപ്പോൾ അവൻ പുതിയ ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. പഴയപോലെ കഠിനമായ ജോലിയല്ല. പുതിയ ജോലി അവനിഷ്ടമായി.

നാല്

“സാർ ചക്രവർത്തിയെ അട്ടിമറിച്ച്” കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ ആ വാർത്ത നഗരത്തിൽ പരന്നു.

ഇനങ്ങൾ ആദ്യം വിശ്വസിച്ചില്ല. എങ്ങും അതു ചർച്ചാവിഷയമായി.

ആവേശത്തിന്റേതായ അനേകം ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയി. നഗരവാസികൾ ചില പുതിയ വാക്കുകൾ കേൾക്കാൻ തുടങ്ങി. ‘സാതന്ത്ര്യം, സമത്വം, സാഹോദര്യം....

എന്നാൽ പവേലിനേയും സുഹൃത്തുക്കളേയും സംബന്ധിച്ച് വലിയ മാറ്റമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. പഴയതുപോലെ അവർ അന്നും എല്ലുമുറിയെ പണിയെടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

നവാബർ മാസമായതോടെ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ ഒരു പുതിയ കൂട്ടർ വന്നിറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. അവരെ ബോൾഷെവികുകൾ എന്നാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. 1918-ലെ വേനൽക്കാലത്ത് ഒരുസംഘം ഒളിപ്പൊരാളികളും നഗരത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു.

ഇർമ്മൻപട ഇതിനിടെ മുന്നേറുകയായിരുന്നു. ഒളിപ്പൊരാളികൾക്ക് അവരെ തടഞ്ഞു നിർത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവർ തല്ക്കാലം പിൻമാറാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

അവരുടെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരാളെമാത്രം അവിടെ നിർത്തി പിൻവലിയാനായിരുന്നു അവരുടെ തീരുമാനം. അതിനായി സമർത്ഥനായ ഫയദോർഷ്ചക്റേയെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. അയാൾ ഇലക്ട്രിക് പവർ സ്റ്റേഷനിൽ ജോലിക്കുനിൽക്കണം. അങ്ങനെ നഗരത്തിൽ നടക്കുന്നതുമുഴുവൻ അപ്പപ്പോൾ അവരെ അറിയിക്കണം. ഇതായിരുന്നു അവരുടെ പദ്ധതി.

ഒരുദിവസം വീട്ടിലെത്തിയ പവേൽ ചേട്ടനോടൊപ്പം ഒരു അപരിചിതനെക്കൂടി കണ്ടു.

“ഇതാണെന്റെ അനിയൻ” ചേട്ടൻ അനിയനെ പരിചയപ്പെടുത്തി. “നീയന്നു പറഞ്ഞില്ലേ പവർ സ്റ്റേഷനിലെ ഇലക്ട്രീഷ്യനു സുഖമില്ലെന്ന്. നീയൊരു കാര്യംചെയ്യണം. അവർക്കു

പകരം ആളിനെക്കിട്ടിയോ എന്നറിഞ്ഞുവരണം.”

“ഓ, അത് അറിയാനൊന്നുമില്ല. അവർ നല്ലൊരാളിനെ അന്വേഷിക്കുകയാണ്” അവൻ പറഞ്ഞു.

“എങ്കിൽ കാര്യം ശരിയായി” അപരിചിതൻ പറഞ്ഞു. “നാളെ ഞാനും വരുന്നു നിന്റെ കൂടെ”

പവേൽ അയാളെത്തന്നെ നോക്കിനിൽക്കുകയായിരുന്നു. ഉറച്ചു ശരീരമുള്ള ഊർജ്ജസ്വലനായ ഒരാൾ.

ഫയറോർ ഷൂക്റേയ് ആയിരുന്നു അത്.

പവർ സ്റ്റേഷനിൽ ഇലക്ട്രിഷ്യനായി അയാളെ നിയമിച്ചു. അയാൾ പവേലിന്റെ വീട്ടിൽ താമസവുമായി. പുതിയ താമസക്കാരനെ അവൻ വളരെ ഇഷ്ടമായി.

അഞ്ച്

ഇർമ്മൻ പട നഗരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. പട്ടണം പട്ടാളരേണത്തിലായി. ആരെങ്കിലും തോക്കോ മറ്റോ ഒളിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറിനകം അതു തിരിച്ചേല്പിക്കാൻ ഉത്തരവുണ്ടായി. ഇതു ലംഘിക്കുന്നവരെ വെടിവെച്ചുകൊല്ലും.

പക്ഷേ ഇർമ്മൻപട അധികനാൾ നഗരത്തിൽ നിന്നില്ല. അവർ ഉടനെ സ്ഥലംവിട്ടു.

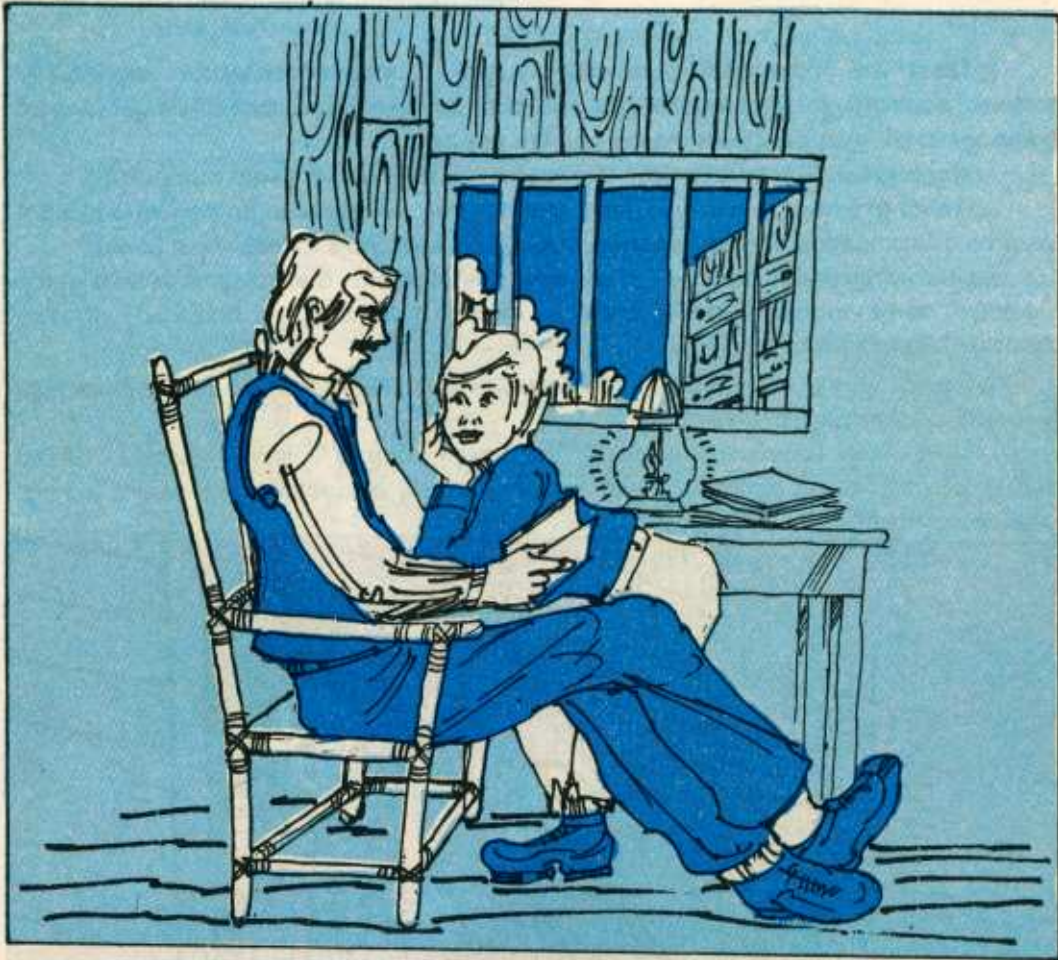
എന്നാൽ ഈ അവസരം കവർച്ചക്കാർ മുതലെടുത്തു. കൊള്ളക്കാരുടെ സൈന്യം ഇർമ്മൻ പടയുടെ സ്ഥാനമേറ്റെടുത്തു. അക്രമങ്ങളും കൊള്ളയും കൊലയും വീണ്ടും തലപൊക്കി.

ഷൂക്റേയ് ഈ കാലമത്രയും പവേലിന്റെ വീട്ടിൽത്തന്നെ താമസിച്ചുവരികയായിരുന്നു. പവേലിന് അദ്ദേഹത്തെ വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ഷൂക്റേയ്ക്ക് തിരിച്ചും. അദ്ദേഹം അവനെ ഗൃഹസ്ഥിതിപ്പിക്കാൻ പഠിപ്പിച്ചു.

ഒരുനാൾ പെട്ടെന്ന് ഷൂക്റേയ് അപ്രത്യക്ഷനായി. കുറേദിവസം അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി യാതൊരു വിവരവുമില്ലായിരുന്നു.

പിന്നീട് ഒരു പാതിരാത്രിയിലാണ് അദ്ദേഹം വന്നത്. അന്ന് പവേൽ വീട്ടിൽ തനിച്ചായിരുന്നു. രാത്രി ജനലിൽ മുട്ടുന്നതുകേട്ട് ഉണർന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അവൻ കണ്ടത് ഷൂക്റേയെ ആണ്.

പിന്നീട് ദിവസങ്ങളോളം ഷുക്രേയ് അവിടെത്തന്നെയായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം ഒളിവിലായിരുന്നു.

ഷുക്രേയ് അവൻ ഒരുപാടൊരു കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. റഷ്യയെ സ്വതന്ത്രയാക്കേണ്ടതിനെപ്പറ്റി, സാധാരണക്കാർക്കു ഭരണാവകാശം കിട്ടുന്നതിനെപ്പറ്റി, ബോൾഷെവികു കളെപ്പറ്റി....

പവേൽ അതെല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചുകേൾക്കും. അദ്ദേഹം പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ അവൻ വീണ്ടും വീണ്ടും ഓർക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അറിവിൽ അദ്ഭുതപ്പെടും.

എന്നും രാത്രി ഷുക്രേയ് പുറത്തുപോകും. വളരെ വൈകി തിരിച്ചെത്തുകയും ചെയ്യും.

ഒരുദിവസം ഷുക്രേയ് തിരിച്ചുവന്നില്ല. പവേലിന് ഉത്കണ്ഠയായി. ഷുക്രേയ് ഒളിവിലാണെന്നവനറിയാമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനെന്തുപറ്റി?

നേരം പുലർന്നു. പവേൽ കുറച്ചുനേരംകൂടി കാത്തു. ഒടുവിൽ രണ്ടുകല്പിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ തേടിയിറങ്ങി.

പലയിടങ്ങളിലും അവൻ തിരക്കി. ആർക്കും ഒരു വിവരവുമില്ല. ഒടുവിൽ നിരാശനായി മടങ്ങുമ്പോഴാണ് അവൻ ആ കാഴ്ചകണ്ടത്.

ഒരു ഭടൻ ഷൂക്റേയെ തടവിലാക്കിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു!

മുമ്പിൽ ഷൂക്റേയ്. പിന്നിൽ ബയനറ്റു ഫ്രടിപ്പിച്ച തോക്കും ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു ഭടൻ.

പവേലിന്റെ മസ്തിഷ്കം ചുട്ടുനീറി. എന്തു വിലകൊടുത്തും ഷൂക്റേയെ രക്ഷിച്ചു പറ്റ. അല്ലെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷേ പിന്നീടൊരിക്കലും ജീവനോടെ അദ്ദേഹത്തെ കാണാനാവില്ല.....

അവൻ തെരുവിൽ ചുറ്റും നോക്കി. അടുത്തേങ്ങും ആരുമില്ല. ദൂരെ ഒരിടത്ത് കൂറെപേർ നിൽക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് കൂഴപ്പമില്ല. അവൻ ദ്രുതഗതിയിൽ മനസ്സിൽ കണക്കുകൂട്ടി.....

ഒരിറ്റപ്പലിയെപ്പോലെ അവൻ തോക്കേന്തിയ ഭടന്റെ മേൽ ചാടിവീണു. ഭടൻ ആദ്യം

അമ്പരന്നുപോയി. ഒരുനിമിഷം സ്തംഭിച്ചുപോയ അയാൾ പ്രജ്ഞ വീണ്ടും കിട്ടിയതോടെ തോക്കിൽത്തന്നെ കയറിച്ചിട്ടു. ഇരുവരും പിടിവലിയായി. ഈ തക്കത്തിന് ഷൂക്റേയ് ഭടന്റെ തലയ്ക്ക് നല്ല ഒരു ഇടി സമ്മാനിച്ചു. അതോടെ അയാൾ വീണുപോയി.

ഷൂക്റേയ് തോക്കെടുത്തു. പവേലിന്റെ കൈപിടിച്ച് അതിവേഗം അവിടെ നിന്നോടി. ഒടുവിൽ ഒരു വേലിചാടി അവർ രക്ഷപ്പെട്ടു.

അന്നു വൈകുന്നേരത്തന്നെ വീട്ടിൽവെച്ച് പവേലിനെ അറസ്റ്റുചെയ്തു.

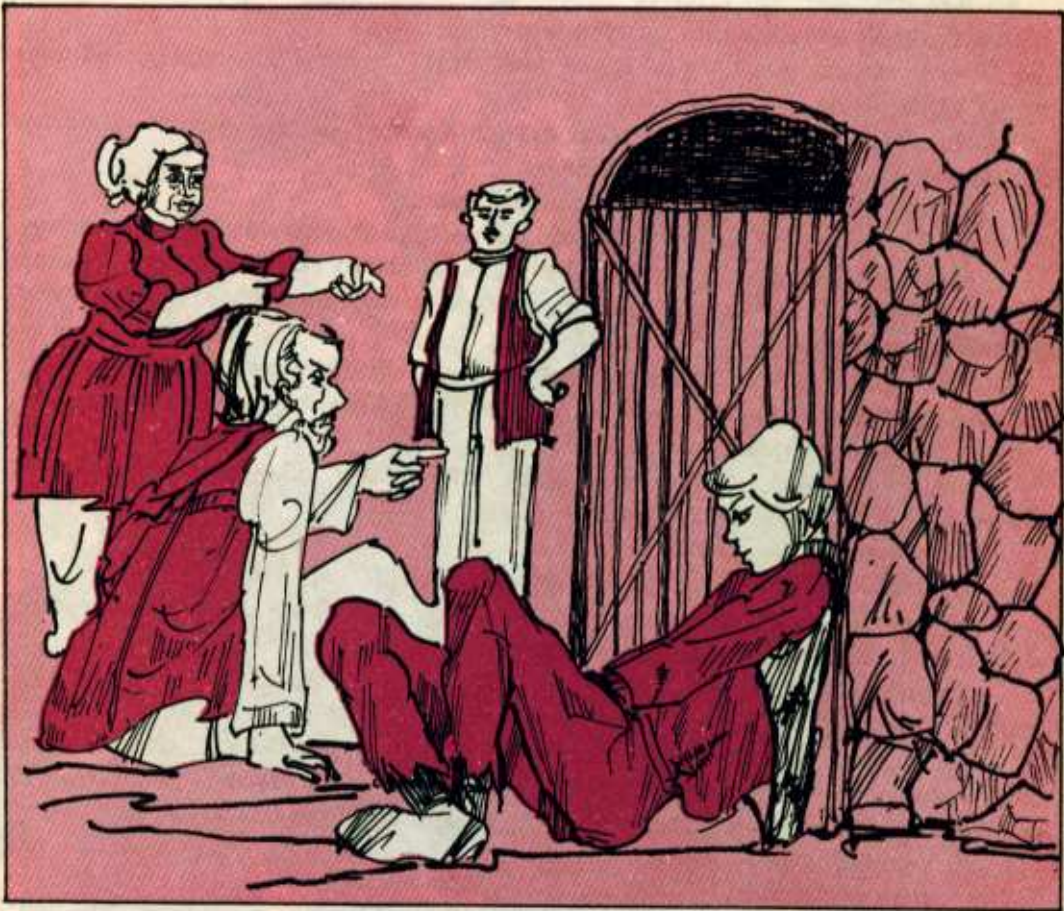
ആറ്

സൈനിക കാരാഗൃഹത്തിലേയ്ക്കാണ് അവനെ കൊണ്ടുപോയത്. കമാണ്ടർ അഞ്ചുദിവസം തുടർച്ചയായി അവനെ ചോദ്യംചെയ്തു. പക്ഷേ, പവേലിന് ഒന്നേ പറയാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. "എനിക്കൊന്നുമറിഞ്ഞുകൂടാ. ഞാനാരെയും രക്ഷിച്ചിട്ടില്ല."

പക്ഷേ തലേന്ന് പവേലുമായേറ്റുമുട്ടിയ ഭടൻ അവരെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. കമാണ്ടർക്കും കുറ്റം ബോധ്യമായി.

പവേലിനെ വെടിവെച്ചുകൊല്ലാൻ അനുമതി ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് കമാണ്ടർ മേലധികാരി ക്ഷേതി. അവന്റെ ഇിവൻ തലനാരിഴയിൽ കിടന്നാടി.

അവനെ അടച്ചിരുന്ന മുറിയിൽ മറ്റുനാലുപേർക്കുടി ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാൾ ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നു. ഒരു വൃദ്ധനും തടവിലടയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

പവേൽ ദിവസങ്ങൾ എണ്ണിക്കൊണ്ട് കഴിഞ്ഞു. തടവറയിലെ മർദ്ദനവും ഭടന്മാരുടെ ആട്ടും തൃപ്പും അവനെ ശാരീരികമായും മാനസികമായും തളർത്തി.

വെറുമൊരു യാദൃച്ഛിക സംഭവമാണ് അവനെ മരണത്തിന്റെ വായിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുത്തിയത്.

ഒരുനാൾ സൈനികമേധാവി പരിശോധനയ്ക്കായി വന്നു. പട്ടാളക്കാരെല്ലാവരും മൈതാനത്തേക്കു മാർച്ചുചെയ്തു.

ഇതിനിടയിലാണ് അയാളുടെ വലംകൈയായിരുന്ന കേണൽ ചെർണ്യാക് തടവറയിൽ വന്ന് എല്ലാവരെയും ചോദ്യംചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയത്. അയാൾ കൂടിച്ച് വെളിവുകെട്ടിരുന്നു.

‘തടവുകാരെ കൊണ്ടുവരിൻ. എനിക്കവരെ ചോദ്യം ചെയ്യണം.’ അയാൾ ആജ്ഞാപിച്ചു.

പറേലിന്റെ മുൻവിലുള്ളവരെയാണ് ആദ്യം ചോദ്യംചെയ്തത്.

“നിങ്ങളെ എന്തിനറസ്റ്റ് ചെയ്തു?” ചെർണ്യാക് വ്യക്തനോടു ചോദിച്ചു.

“എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒരു പട്ടാളക്കൂതിരയെ കാണാനില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് അവരെനെ പിടികൂടി. ഞാൻ കൂതിരയെ കട്ടിട്ടില്ല.” വ്യക്തൻ പറഞ്ഞു.

ചെർണ്ണാക് പൂച്ഛരത്തോടെ അയാളെ നോക്കി.

“തന്റെ വകയൊക്കെ പെറുക്കി വേഗം സ്ഥലംവിട്.” അയാൾ അട്ടഹസിച്ചു. വൃദ്യനും മറ്റുള്ളവരും അമ്പരന്നു.

“പോവാനല്ലേ പറഞ്ഞത്! രാജ്യദ്രോഹം ചെയ്ത ആൺകുട്ടികൾക്കുള്ളതാണ് തടവറയും ശിക്ഷയും. പോടോ” ചെർണ്ണാക് ഒച്ചയെടുത്തു.

പ്രജ്ഞ തിരിച്ചുകിട്ടിയ വൃദ്യൻ ഉടനെ പുറത്തുകടന്നു.

“ഇനി പറയ് നീയോ?” ചെർണ്ണാക്കിന്റെ ചോരക്കണ്ണുകൾ പവേലിന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു.

“വീട്ടിനടുത്തു പട്ടാളക്കാരു വന്നപ്പോ അവരുടെ കൃതിര ജീനിയിൽ നിന്നൊരു കഷണം മുറിച്ചതാണ്—എന്റെ കീറിപ്പോയ ചെരുപ്പു തുന്നാൻ.... അതു ചെയ്തുകൂടാത്തതാണെന്ന് എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു....”

പരമപൂച്ഛരത്തോടെ ചെർണ്ണാക് അവനെ നോക്കി. എന്നിട്ടു ഭേദമാരോടായി പറഞ്ഞു: “നോക്ക്. എന്തുജാതി കീടങ്ങളെയാണ് ആ കമാണ്ടർ തടവിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടതെന്നു നോക്ക്!” അയാൾ തിരിഞ്ഞു പവേലിനോട് ഒച്ചയെടുത്തു.

“ഒരുനിമിഷം ഇവിടെ നില്ക്കരുത്. ഒരടോ. നീ ചെയ്ത വികൃതിക്ക് തലയ്ക്കുനല്ല കിഴക്കുവച്ചുതരാൻ നിൻചാമനോടു ചെന്നുപറ....”

പവേൽ ജീവനും കൊണ്ടോടി.

താൻ സ്വതന്ത്രനായെന്ന് അവനു വിശ്വസിക്കാനായില്ല.

പക്ഷേ, രക്തപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ശരിക്കും കൃഷ്ടനായത്! അവർക്കൊരു തെറ്റു പറ്റിയതാണ്. ഇപ്പോൾ അവർ തന്നെ തിരഞ്ഞുതൂങ്ങിക്കൊണ്ടും....

എങ്ങോട്ടുപോകണം? വീട്ടിലേക്കു പോകുന്ന പ്രശ്നമേയില്ല. പവേൽ ചിന്തിച്ചു. അവരിതിനകത്തന്നെ അവിടെ അന്വേഷിച്ചെത്തിക്കൊണ്ടും.

അവൻ ലക്ഷ്യമില്ലാതെ കുറെ അലഞ്ഞു. ഒരുവിൽ ഒരു കൂട്ടുകാരി അവൻ അഭയം നല്കി. രണ്ടുദിവസം പവേൽ അവളുടെ വീട്ടിൽ ഒളിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അപ്പോഴേക്കും ചേട്ടൻ അവനെ അന്വേഷിച്ചെത്തിയിരുന്നു. ചേട്ടനോടാലോചിച്ച് പവേൽ നാടുവിടാൻ തീർച്ചയാക്കി.

ഒരു രാത്രി, നഗരം ഉറങ്ങിക്കിടക്കുമ്പോൾ അവൻ നാടുവിട്ടു. അവൻ നേരെ ചുവപ്പുസൈന്യത്തിലാണ് ചെന്നുചേർന്നത്.

ഏഴ്

പവേൽ നാടുവിട്ടിട്ട് മാസങ്ങളോളമായി. അവൻ പോയതോടെ വീടറങ്ങിപ്പോയി. അമ്മ മകനെയോർത്ത് കണ്ണീർവാർത്തു.

വളരെനാൾ കഴിഞ്ഞു. ഒരുദിവസം ചേട്ടൻ വീട്ടിൽവന്നത് ഒരേഴുത്തുംകൊണ്ടാണ്. അത് പവേലിന്റെ കത്തായിരുന്നു.

“പ്രിയപ്പെട്ട ചേട്ടന്,” അവനെഴുതിയിരുന്നു. “ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു. അത്ര സുഖമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എന്റെ അരയിലൊരു വെടിയേറ്റു. ധീരനായ കോട്ടോവ്സ്കിയുടെ കൃതിരപ്പടയിലാണ് ഞാനിപ്പോൾ. വെടിയേറ്റ മുറിവു കരിഞ്ഞുവരുന്നു. അമ്മയ്ക്കു സുഖമല്ലേ? അമ്മയെ എന്റെ സ്നേഹാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ അറിയിക്കൂ. സ്വന്തം അനിയൻ പവേൽ.”

അമ്മയ്ക്കാശ്വാസമായി. അവരുടെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു.

ഇപ്പോൾ പവേൽ പഴയ കൊച്ചുകുട്ടിയല്ല. അവൻ ഒരു ഒത്ത യുവാവായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒരുവർഷം മുഴുവൻ അവൻ യുദ്യമംഗത്തുതന്നെയായിരുന്നു. ഒന്നാംതരം പടയാളി എന്നപേരും അവൻ നേടിയെടുത്തിരുന്നു.

നിരന്തരമായ യുദ്ധങ്ങൾക്കിടയിൽ രണ്ടുതവണ പരിക്കേറ്റ് അവൻ യുദ്ധരംഗത്തുനിന്നു വിട്ടുനിൽക്കേണ്ടിവന്നു. പക്ഷേ, അസുഖം ദേവമായപ്പോൾ കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ കരുത്തോടെ പവേൽ വീണ്ടും യുദ്ധരംഗത്തെത്തി.

ഇതിനിടയിൽ പവേലിനെ ബദ്യോണിയുടെ കുതിരപ്പട്ടാളത്തിലേക്കു മാറ്റി.

1920 ജൂൺ 5.

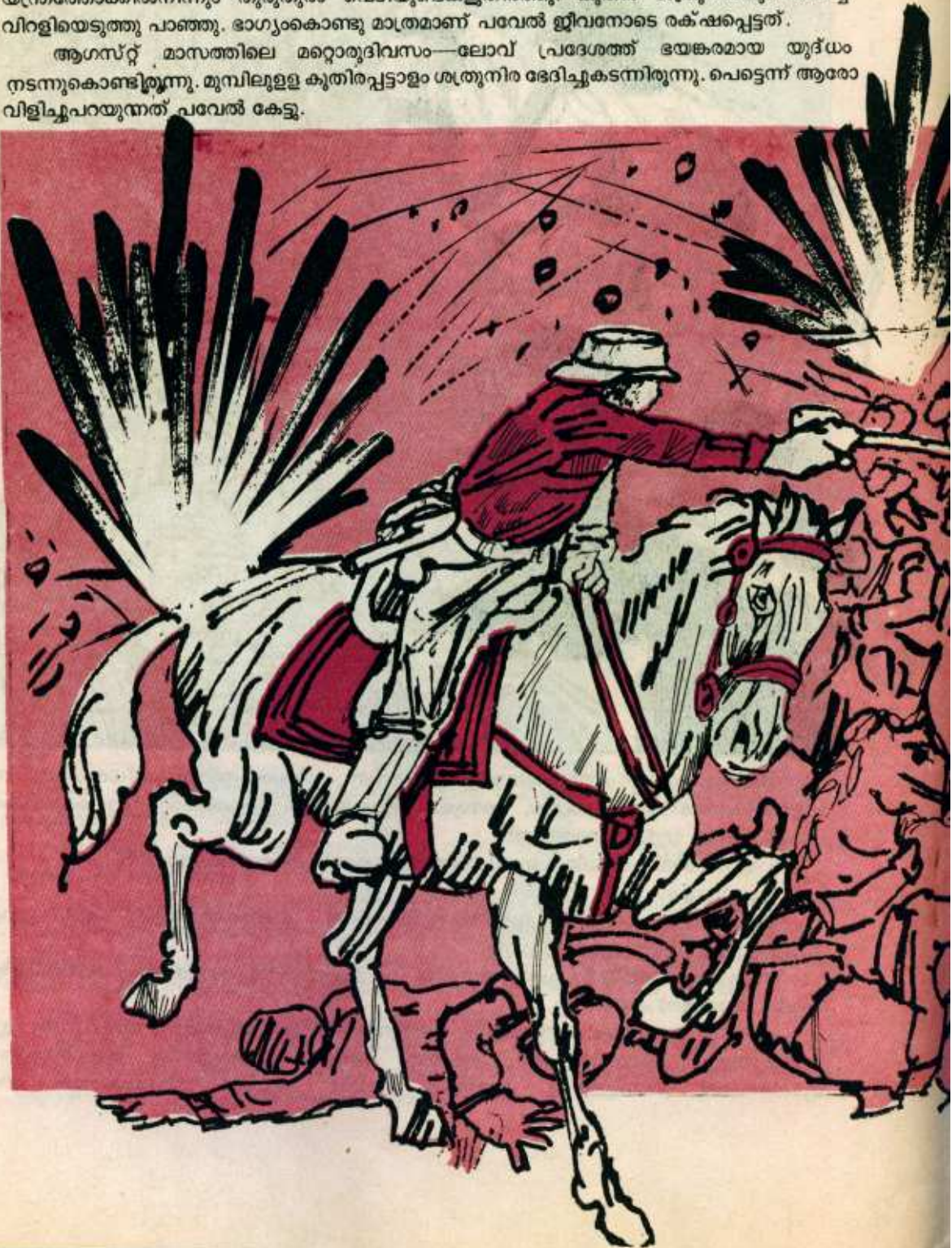
ആ ദിവസം പവേൽ വ്യക്തമായോർക്കുന്നു. ബദ്യോണിയുടെ കുതിരപ്പട്ടാളം ശത്രുക്കളുമായി ഏറ്റുമുട്ടുകയായിരുന്നു.

ശത്രുസൈന്യത്തിന്റെ ചെറുത്തുനില്പ് ശക്തമായിരുന്നു. രണ്ടുദിവസം പോരാടിയിട്ടും അവരെ തുരത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

പവേലും സാഹുവും ശത്രുക്കളുടെ വലതുവശത്തുനിന്ന് ആക്രമണം അഴിച്ചുവിട്ടു. ഇരു സൈന്യങ്ങളും പടവെട്ടിക്കൊണ്ട് അടുത്തു. പവേൽ കുതിരപ്പുറത്തു കമിഴ്ന്നുകിടന്ന് യുദ്ധരംഗത്തു പറന്നുനടന്നു. ഇതിനിടെ കുതിര വല്ലാതെ വിരണ്ടുപോയി. അത്

ശത്രുസൈന്യത്തിന്റെ മധ്യത്തിലേക്കു കുതിച്ചു—മരണത്തിന്റെ വായിലേക്ക്. ശത്രുഭടന്മാർ യന്ത്രത്തൊക്കിൽനിന്നും തൂതൂതൂരാ വെടിയുണ്ടകളുതിർത്തു. കുതിര ശത്രുനിരയും ഭേദിച്ചു വിറളിയെടുത്തു പാഞ്ഞു. ഭാഗ്യംകൊണ്ടു മാത്രമാണ് പവേൽ ജീവനോടെ രക്ഷപ്പെട്ടത്.

ആഗസ്റ്റ് മാസത്തിലെ മറ്റൊരുദിവസം—ലോവ് പ്രദേശത്ത് ഭയങ്കരമായ യുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. മുമ്പിലുള്ള കുതിരപ്പട്ടാളം ശത്രുനിര ഭേദിച്ചുകടന്നിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് ആരോ വിളിച്ചുപറയുന്നത് പവേൽ കേട്ടു.

“നമ്മുടെ ഡിവിഷൻ കമാണ്ടർ കൊല്ലപ്പെട്ടു.”

പവേൽ സ്തംഭിച്ച് പോയി. കമാണ്ടറെ ശത്രുക്കൾ കൊന്നിരിക്കുന്നു. ധീരനായ ആ സേനാനായകന്റെ രൂപം അയാളുടെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു.

കമാണ്ടറെ കൊന്നതിൽ അരിശാപുണ്ട സൈന്യം ശത്രുനിരയെ ചരിന്നടിക്കുമാക്കി. പടവെട്ടി നില്ക്കാനാവാതെ ശത്രുക്കൾ പിന്തിരിഞ്ഞോടി. പവേലും കൂട്ടരും അവരെ പിന്തുടർന്നു. ശത്രുക്കളുടെ പീരങ്കിപ്പട അവിടെ നിലയുറപ്പിച്ചിരുന്നു. അവർ തുരുത്തുരാ വെടിയുതിർത്തു.

പച്ചനിറത്തിലുള്ള ഒരു ജാല പവേലിന്റെ മുന്നിലുയർന്നു: ഒരു പൊട്ടിത്തെറിയും ഒരിരമ്പലും! ചുട്ടുപഴുത്ത ഒരു ഇരുമ്പുഷൽ അയാളുടെ തലയോടിനകത്തേക്കു തറച്ചുകയറി. കൃതിരച്ഛിന്തയുണ്ടെന്നും അയാൾ തെറ്റിച്ചുവെന്നും; ബോധം മറഞ്ഞു.

പവേലിന്റെ പരിക്ക് ഗുരുതരമായിരുന്നു. ഒരുമാസത്തോളം ബോധമില്ലാതെ ആസ്പത്രിയിൽ കിടന്നു. അയാളുടെ തലയ്ക്ക് ആഴത്തിൽ ഒരു മുറിവേറ്റിരുന്നു. വലതുകണ്ണിന്റെ രക്തക്കുഴൽ പൊട്ടിയിരുന്നു.

മരണത്തിന്റെ വക്കിലോളം ചെന്ന് പവേൽ ജീവിതത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവന്നു. പക്ഷേ, അയാളുടെ വലതുകണ്ണിന്റെ കാഴ്ച എന്തെന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെട്ടു. എന്നാൽ കണ്ടാൽ വലതുകണ്ണിനു കാഴ്ചയില്ലെന്നാർക്കും തോന്നുകയില്ല. വലതുകണ്ണ് പോയതിലായിരുന്നു പവേലിനു സങ്കടം.

‘ഛേ! അത് ഇടതുകണ്ണായിരുന്നെങ്കിൽ! ഇനി ഞാനെങ്ങനെ ഒരു തോക്കെടുത്തു ലക്ഷ്യം പിടിക്കും?’ അയാൾ നിരാശയോടെ ആലോചിച്ചു.

ആശുപത്രിയിൽനിന്നും പവേൽ നേരെ ചെന്നത് കീവിലേക്കാണ്. പ്രതിവിപ്ലവം ചെറുക്കാൻ രൂപീകരിച്ച രഹസ്യപ്പോലീസിന്റെ അവിടത്തെ അദ്യക്ഷൻ ഷൂക്റേയ് ആയിരുന്നു. യുദ്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു കൈ നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. പവേലിനെ കണ്ടപ്പോൾ ഷൂക്റേയ്ക്കു സന്തോഷമായി. ആരോഗ്യം വീണ്ടുകിട്ടുന്നതുവരെ തന്റെ കൂടെ പ്രവർത്തിക്കാൻ ഷൂക്റേയ് പവേലിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. അയാൾ സമ്മതിച്ചു.

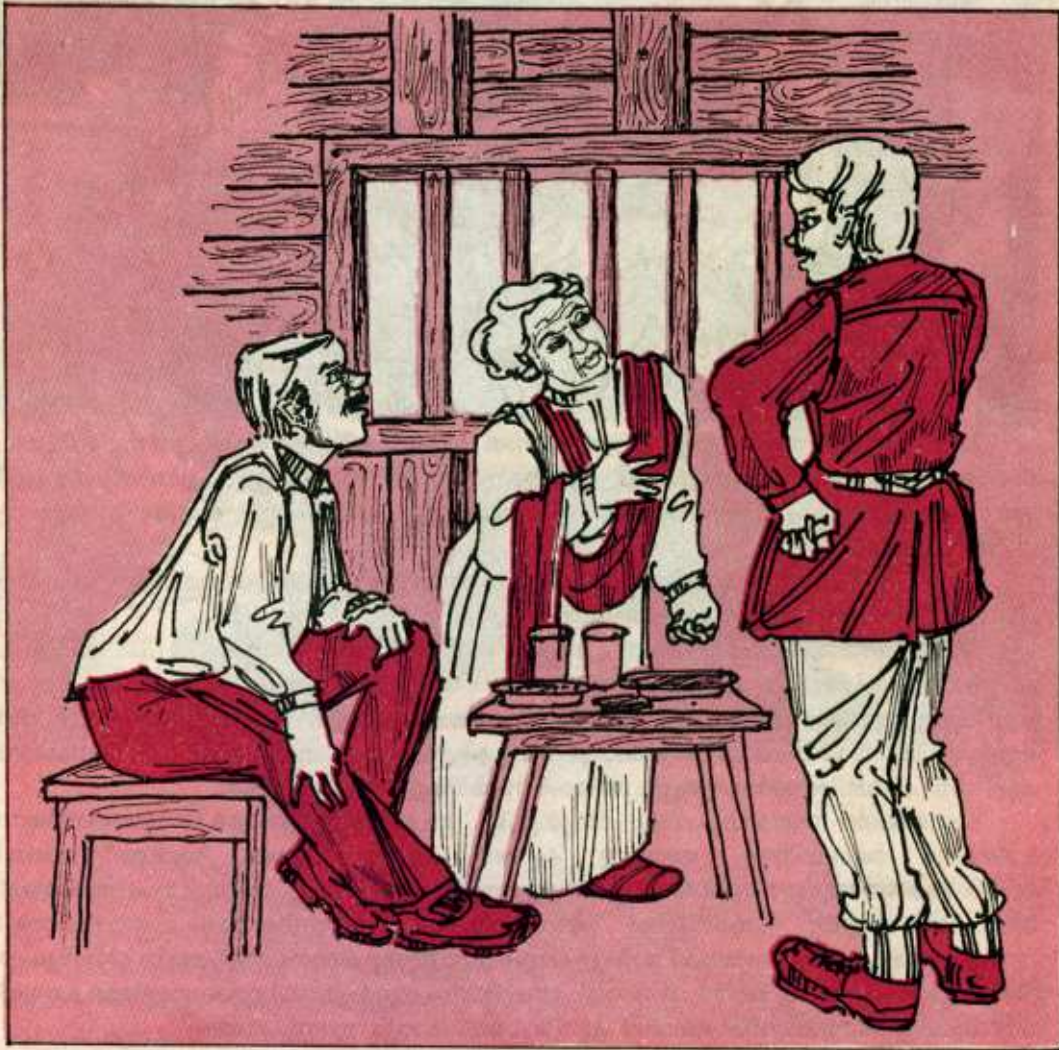
പവേലിന്റെ ആരോഗ്യം ഒട്ടും മെച്ചപ്പെട്ടില്ല. മാത്രമല്ല, കൂടെയുണ്ടെങ്കിലും വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കഠിനമായ തലവേദനയും അയാളെ കൂഴക്കി. പുതിയ ജോലി ആത്മാർത്ഥമായി ചെയ്തിരുന്നെങ്കിലും ഈ ജോലി പവേലിന് ഒട്ടും തൃപ്തിനല്കിയില്ല. അയാൾ സ്വപ്നംകണ്ടത് യുദ്യരംഗമായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് അവസാനത്തെ ശത്രുനിരയെയും നേരിടാനായി ചുവപ്പുസൈന്യം ക്രിമിയയിലേക്ക് മാർച്ചുചെയ്യുകയായിരുന്നു! ഞരമ്പു തളർത്തുന്ന രഹസ്യപ്പോലീസുദ്യോഗം പവേലിനു മടുത്തു. ഒരിക്കൽ, രണ്ടുദിവസം തുടർച്ചയായി ഉറക്കമൊഴിഞ്ഞ പവേൽ ബോധംകെട്ടുവീണു. ഒടുവിൽ അയാൾ ഷൂക്റേയോട് കാര്യം തുറന്നുപറഞ്ഞു.

ഷൂക്രേയ്ക്കു കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലായി. പവേലിന്റെ ആഗ്രഹപ്രകാരം ഷൂക്രേയ് അയാൾക്ക് റെയിൽവേ വർക്ഷോപ്പിൽ ജോലി വാങ്ങിക്കൊടുത്തു. റെയിൽവേ വർക്ഷോപ്പ് കളുടെ സെക്രട്ടറിയായി പവേലിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തു.

1920 ഡിസംബർ മാസത്തിലെ ഒരു സൂപ്രഭാതത്തിൽ പവേൽ വീട്ടിൽ ചെന്നു. വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം മകനെ കണ്ട അമ്മ സന്തോഷംകൊണ്ടു കരഞ്ഞു. അവരുടെ കണ്ണിൽ ആനന്ദത്തിന്റെ ദീപങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു.

മുന്നുദിവസം കഴിഞ്ഞ് ഒരു അർദ്ധരാത്രി ചേട്ടനും വന്നുചേർന്നു. അമ്മയുടെ സന്തോഷം പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവില്ല. ഇങ്ങനെ അവരൊരുമിച്ചുചേർന്നിട്ട് കാലമെത്രയായി.

സന്തോഷത്തിന്റെ ദിവസങ്ങളായിരുന്നു അവ. രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കുശേഷം പവേൽ കീവിലേക്കു മടങ്ങി.

ഒരുവർഷം കൂടി കടന്നുപോയി.

ശൈത്യകാലത്തിന്റെ ആരംഭമായി.

പട്ടണത്തിൽ ഇന്ധനക്ഷാമം അനുഭവപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. വിറകിനു ക്ഷാമം വന്നാൽ റഷ്യയിൽ സ്ഥിതി ഭയങ്കരമാണ്. ശൈത്യകാലം പട്ടിണിയും അതിശൈത്യവുംമൂലം നരകമാണ്. ഇതിനൊരു പരിഹാരം കണ്ടേ മതിയാവൂ.

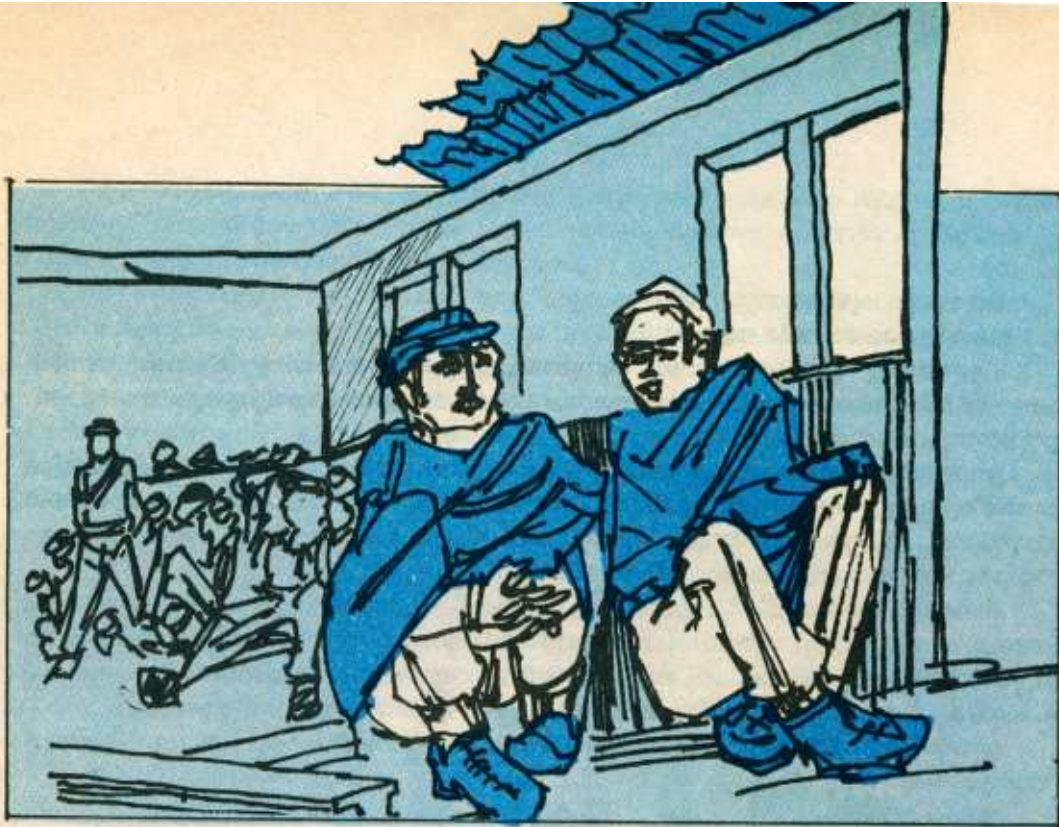
ഉത്തരവാദപ്പെട്ടവരെല്ലാവരുംകൂടി ആലോചന തുടങ്ങി. ഇതിന് ഒരേ ഒരു പോംവഴി മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. വളരെക്കുറേ ഒരിടത്ത് ഇഷ്ടംപോലെ തടി കിടപ്പുണ്ട്. അതുപക്ഷേ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നും കൂറെ അകലെയാണ്. അവിടന്നു സ്റ്റേഷൻവരെ റെയിൽപാതയുണ്ടാക്കുക മാത്രമേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

ഫയറോർ ഷക്രേയ്ക്ക് എന്തിനും ഉത്തരമുണ്ട്. നാനൂറോളം എൻജിനീയർമാരും വേണ്ടത്ര സാമഗ്രികളുമായി റെയിൽപാത പണിയാൻ പുറപ്പെട്ടു. സ്ഥിതിഗതികൾ ആദ്യത്തെ വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടു. അതിശൈത്യത്തിൽ ജോലി ചെയ്യേണ്ടിവരും. താമസിക്കാൻ പഴയ ഒരു സ്കൂൾകെട്ടിടംമാത്രം. ആദ്യസംഘം ക്ഷീണിച്ചാൽ അടുത്ത സംഘം പണി തുടങ്ങണം.

റെയിൽപാത നിർമ്മാണത്തിന് എന്തും സഹിക്കാൻ തയ്യാറായി പുറപ്പെട്ട ആദ്യസംഘത്തിൽ പവേലുമുണ്ടായിരുന്നു.

ജോലി തുടങ്ങി.

മഴ പെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സ്കൂളിന്റെ കല്ലുസ്ഥിതിയും മഞ്ചി നശിക്കാണുപോയി. വാതിലിനും ഇനലിനും പാളികളുണ്ടായിരുന്നില്ല. തറ പൊടിപിടിച്ചു പരുപരുത്തു കിടന്നിരുന്നു. രാത്രിയിൽ നാനൂറു മനുഷ്യർ അവിടെ തണുത്തുവിറച്ചു കിടന്നുറങ്ങി. അവരുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ നനഞ്ഞും അഴുക്കുപിടിച്ചുമിരുന്നു. കോച്ചിവിറയ്ക്കുന്ന തണുപ്പിൽ ചൂടുകിട്ടാൻ അവർ ചേർന്നുകിടന്നു. ചാക്കുമറയ്ക്കുകളിലൂടെ മഴ അകത്തേക്കു പാറിവീണുകൊണ്ടിരുന്നു. പാളിയില്ലാത്ത വാതിലിൽ കാറ്റു ചൂളുകുത്തി.

കാലത്തു വെറും കട്ടൻ ചായയും കഴിച്ച് അവർ ജോലിക്കിറങ്ങും. ഉച്ചയ്ക്കു കഴിക്കാണുണ്ടായിരുന്നത് വേവിച്ച പയറും കറുത്ത റൊട്ടിയും മാത്രമായിരുന്നു.

ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയി. തളർച്ചയറിയാതെ മറ്റുള്ളവരോടൊപ്പം പവേലും ജോലി തുടർന്നു. തൊഴിലാളികൾ മഞ്ഞിൽ തുടർച്ചയായി ജോലിചെയ്ത് വലഞ്ഞു. രാവു പകലുമുള്ള അതിശൈത്യം അവരെ തളർത്തി. അവർ ക്ഷീണിതരായിത്തുടങ്ങി. അവർക്കുപകരം മറ്റൊരു സംഘത്തെ ഇറക്കാനായി.

റെയിൽവേ ജോലിയുടെ ചുമതല വഹിക്കുന്ന ടോക്കറേവ് നഗരത്തിൽ പോയി തിരിച്ചെത്തി. വന്നയുടൻതന്നെ അദ്ദേഹം എല്ലാവരെയും വിളിച്ചുകൂട്ടി. ആ വിഷമസന്ധിയിലായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മറ്റൊരു സംഘത്തെ സംഘടിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവർ തന്നെ ജോലി തുടരണം.

ഇപ്പോൾ ജോലി ചെയ്യുന്നവർ ഏതുനിമിഷവും തണുത്തുറഞ്ഞുപോയേക്കാം. അവർക്കു രോഗം പിടിപെടാം. അതൊന്നും ടോക്കറേവിനറിയായ കയല്ല. പക്ഷേ, മറ്റു പോംവഴികളില്ല. ഒരു രാജ്യത്തെയാകെ പട്ടിണിയിൽനിന്നും അതിശൈത്യത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കാൻ അത്രയുംപേർ അതു സഹിച്ചുപറ്റ. അതിന് ഇഷ്ടമില്ലാത്തവർക്കു സ്വയം തിരിച്ചുപോകാം.

എന്നാൽ ഒരേയൊരാൾ മാത്രമാണ് തിരിച്ചുപോയത്.

ഇതിനിടയിൽ കവർച്ചക്കാരുടെ ഉപദ്രവവും ഉണ്ടായി. അവിടെയുള്ള തടി കടത്തിക്കൊണ്ടു

പോകുന്നതു തടയുകയായിരുന്നു അവരുടെ ആവശ്യം.

ഒരുദിവസം ഫയറോർ ഷൂക്റേയ് ഒരു ട്രോളിയിൽ അവിടെ വന്നിറങ്ങി. അദ്ദേഹം ടോക്കറേവിനെക്കണ്ട് ജോലിയുടെ പുരോഗതി ആരാഞ്ഞു.

“ഇവിടെ ഞങ്ങൾ എത്തിയിട്ട് മാസം രണ്ടായി. ഈഴമിട്ടാണെങ്കിൽ നാലാമുഴക്കരുടെ സംഘമാണ് ഇപ്പോൾ ജോലി ചെയ്യേണ്ടത്. എല്ലാവരും തണുപ്പും കഠിനാഭയാനവുംമൂലം തളർന്നുകഴിഞ്ഞു.” ടോക്കറേവ് സ്ഥിതി വിശദീകരിച്ചു.

തളർന്നിട്ടും വിശ്രമമില്ലാതെ ജോലിചെയ്യുന്ന യുവാക്കളെത്തന്നെ നോക്കിനില്ക്കുകയായിരുന്നു ഷൂക്റേയ്. “സ്വർണ്ണത്തേക്കാൾ വിലപിടിപ്പു നമ്മുടെ കൂട്ടികൾ....” അദ്ദേഹം പറയുന്നത് ടോക്കറേവ് കേട്ടു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞിരുന്നു.

തണുപ്പിന്റെ കാഠിന്യം കൂടി. അവർ ലക്ഷ്യത്തോടടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എങ്കിലും കൊടുത്തണുപ്പിൽ തളർന്നുതുടങ്ങി. പുരോഗതി സാവധാനത്തിലായിരുന്നു. ദിവസംപ്രതി ഡസൻകണക്കിനാളുകൾ പനിയും ടൈഫോയ്ഡും പിടിച്ചു കിടപ്പിലായി.

പവേൽ വിശ്രമമറിയാതെ ജോലി തുടർന്നു. ഒരു ചെറിയ പനിയുള്ള കാര്യം ആരോടും പറയാതെ അയാൾ കോച്ചിവിറയ്ക്കുന്ന തണുപ്പിൽ, ജോലിയിൽ മുഴുകി. ഈ പണി തീർക്കാതെ പണിപിടിച്ചു കിടക്കാൻ സമയമെവിടെ?

പവേലിനു വളരെയധികം ക്ഷീണം തോന്നി. നീല്പുറയ്ക്കാതായിട്ടും അയാൾ, അതാരോടും പറഞ്ഞില്ല. അയാളുടെ ശരീരം പൊള്ളിപ്പിടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

അന്നു തിരികെ വരുമ്പോൾ പവേലിന്റെ കാലുകളിടി. ഒരു കുടിയനെപ്പോലെ ആടിയാടി പൊടിമഞ്ഞിലൂടെ അയാൾ മുമ്പോട്ടുനടന്നു. ഓരോ അടി മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുമ്പോഴും കഠിനമായ നെഞ്ചുവേദന. ശക്തിമുഴുവൻ സംഭരിച്ച് അയാൾ നടന്നു. പക്ഷേ, കാഴ്ച മങ്ങുകയായിരുന്നു. ലോകം പവേലിനുചുറ്റും വട്ടംകറങ്ങി. അയാൾ മഞ്ഞിൽ മറിഞ്ഞുവീണു.

മണിക്കൂറുകൾക്കുശേഷമാണ് കൂട്ടുകാർ അയാളെ കണ്ടത്. മഞ്ഞിൽ ബോധമറ്റുകിടക്കുന്ന പവേൽ ശ്വാസിക്കാൻ തന്നെ പാടുപെടുകയായിരുന്നു. കൂട്ടുകാർ അയാളെ താങ്ങിയെടുത്ത് സ്കൂളിൽകൊണ്ടുപോയി. ഡോക്ടർ പവേലിനെ പരിശോധിച്ചു. ശക്തിയായ ന്യൂമോണിയയും ടൈഫോയ്ഡും!

ഉടൻതന്നെ അയാളെ നഗരത്തിലേക്കയച്ചു.

അവിടെ അയാളെ ഒരാശുപത്രിയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. ഇത്തവണയും പവേൽ മരണത്തിന്റെ വക്കിലെത്തിയിരുന്നു.

ഒമ്പത്

വീണ്ടും പവേൽതന്നെ ഇയിച്ചു. നാലാമത്തെ തവണയാണ് അയാൾ മരണത്തെ മുഖത്തോടുമുഖം കാണുന്നത്.

അസുഖം ദേദമായപ്പോൾ അയാൾ വീട്ടിൽ ചെന്നു. അസുഖം പിടിച്ചുകിടക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ് അമ്മയ്ക്ക് മകനെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ അവസരം കിട്ടുന്നത്. അല്ലാത്തസമയം മുഴുവൻ പവേൽ കർമ്മനിരതനാണ്.

ഡോക്ടർ പവേലിനെ വീണ്ടും പരിശോധിച്ചപ്പോൾ നട്ടെല്ലിന് അല്പം കൃഷ്ണമുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഒരിക്കൽ യുദ്യരംഗത്തുവെച്ചു പറ്റിയതാണ്. "നട്ടെല്ലിനങ്ങനെയൊന്നും പറ്റിക്കൂടാത്തതാണ്." അസംതൃപ്തഭാവത്തിൽ ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു.

പവേൽ അതിവേഗം സുഖം പ്രാപിച്ചു. എഴുന്നേറ്റു നടക്കാനായതോടെ അയാൾ വളരെയേറെ സമയം നടക്കാൻ ചെലവാക്കി.

പവേലിനു നല്ലവണ്ണം സുഖമായി. കീവിലേക്കുതന്നെ മടങ്ങിപ്പോകുകയാണെന്ന് അയാൾ അമ്മയെ അറിയിച്ചു. അമ്മ ചോദിച്ചു:

"മോനെ, നിനക്കിനി ഇവിടെ കഴിഞ്ഞാൽപോരേ? നോക്ക്, ഞാനിവിടെ ഒറ്റയ്ക്ക് എത്രകാലം കഴിയും?"

പക്ഷേ, തനിക്കിനിയും ഏറെ കർത്തവ്യങ്ങൾ ചെയ്തുതീർക്കാനുണ്ടെന്ന് അയാൾ അമ്മയെ പറഞ്ഞുബോധ്യപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെ അയാൾ കീവിലേക്കു മടങ്ങി.

കീവിലെത്തിയ പവേൽ ആദ്യം അനേഷിച്ചത് ഫയറേർ ഷൂക്റേയെ ആയിരുന്നു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തെ മറ്റൊരിടത്തേക്കു സ്ഥലംമാറ്റിയിരുന്നു. പഴയ സ്നേഹിതന്മാരിൽ പലരെയും കീവിൽ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പവേലിന്റെ ഉത്സാഹം പെട്ടെന്നു തണുത്തു.

പവേലിനെ വീണ്ടും റെയിൽവെ വർക്ഷോപ്പിൽ ഇലക്ട്രിക് ഫീറ്ററായി നിയമിച്ചു. എന്നാൽ നേതൃസ്ഥാനത്തുനിന്നു തന്നെ കുറച്ചുകാലത്തേക്ക് ഒഴിവാക്കണമെന്ന് അയാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. പണ്ട് അവിടെത്തെ സെക്രട്ടറിയായിരുന്നു പവേൽ. ഇന്നതുവെയ്യൂന്ന്! എല്ലാവർക്കും അദ്ഭുതമായി.

പവേൽ തന്റെ യഥാർത്ഥ ഉദ്ദേശ്യം തുറന്നുപറഞ്ഞു: "എനിക്കല്പം പഠിക്കണം. സെക്രട്ടറിയായാൻ പിന്നെയും സമ്മർദ്ദമുണ്ടായി. പക്ഷേ, പവേൽ ഉറച്ചുനിന്നു.

പകൽ വർക്ഷോപ്പിൽ ജോലികഴിഞ്ഞ് നേരെ ലൈബ്രറിയിലേക്ക്—രാത്രി വൈകുന്ന

തുവരെ വായന—ഇതായിരുന്നു പവേലിന്റെ ദിനചര്യ.

പകലെല്ലാം അയാൾ മററുള്ളവരേക്കാൾ ആത്മാർത്ഥമായി ജോലിചെയ്തു. രാത്രി റഷ്യൻ ക്ലാസിക്കുകൾ വായിച്ചുപഠിച്ചു. ഇങ്ങനെ ജോലിയും പഠനവുമായി ദിവസങ്ങൾ നീങ്ങി.

പത്ത്

ഭാവിയിലേക്കുള്ള പവേലിന്റെ കണക്കുകൂട്ടലുകളെല്ലാം സാഹചര്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദത്തിൽ തകർന്നുപോയി.

ശൈത്യകാലത്തിനുമുമ്പ്, നദിയിൽ കുറെയേറെ തടികൾ കെട്ടിനിർത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ശൈത്യകാലത്തേക്കുള്ള ഇന്ധനമായിരുന്നു അവ. എന്നാൽ, നദിയിൽ പെട്ടെന്ന് വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായി. കെട്ടുകൾപൊട്ടി തടികൾ ഒഴുകിപ്പോകാൻ തുടങ്ങി. അവ സംരക്ഷിക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട സംഘത്തിൽ പവേലുമുണ്ടായിരുന്നു.

ഒരാഴ്ചയായി ഇലദോഷപ്പണിയായിരുന്നെങ്കിലും ആരോടും അതേപ്പറ്റി ഒരക്ഷരം പറയാതെ അയാൾ ജോലിക്കിറങ്ങി. പനി ദിനപ്രതി കൂടിവന്നു. ഒരാഴ്ചകൊണ്ട് അയാൾ തളർന്നു. കൈകാലുകൾ മരവിച്ചു. കഠിനമായ വാതം പവേലിനെ ആക്രമിച്ചു. രണ്ടാഴ്ചയോളം എഴുന്നേൽക്കാൻപോലും വയ്യാതെ കിടപ്പിലായി. അയാളെ ആശുപത്രിയിലാക്കി.

ആശുപത്രിവിട്ടപ്പോഴും പവേലിന് ജോലിചെയ്യാൻ കഴിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, വെറുതെയിരിക്കാൻ അയാൾ ഒട്ടും ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അല്പദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ഗ്രാമസോവിയറ്റുകൾ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്ന ജോലിയിൽ ചേർന്നു. അയാൾ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് തിരിച്ചു.

കൊച്ചുകൊച്ചു സംഘങ്ങളായുള്ള പ്രവർത്തനം പവേലിന് വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. പലയിടങ്ങളിലായി അയാൾ ജോലിനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

വേനൽക്കാലം കഴിഞ്ഞു. ശൈത്യകാലത്തെ അയാൾ വെറുത്തു. കാരണം, അക്കാലത്താണ് അയാളുടെ ശരീരസ്ഥിതി ഏറ്റവും വഷളാവുക.

പവേൽ ക്ഷീണിച്ചുവന്നു. പക്ഷേ, അതൊന്നും അയാളെ പിന്തിരിപ്പിച്ചില്ല. അയാളുടെ മുന്നിൽ രണ്ടുമാർഗ്ഗങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. ഒന്നുകിൽ ഒന്നിനും കൊള്ളരുതാത്തവനായി മാറിനിൽക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ കഴിയാവുന്നത്ര പ്രവർത്തിക്കുക.

രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗത്തിൽത്തന്നെ അയാൾ പിടിച്ചുനിന്നു.

ഒരു ദിവസം സൂഹൃത്തുക്കളായ ഒരു സംഘം ഡോക്ടർമാർ അയാളെ പരിശോധിച്ചു. അവർ പവേലിന് വിശ്രമവും നീണ്ടകാലത്തെ ചികിത്സയും വിധിച്ചു.

പവേലിന് അതൊട്ടും സമ്മതമായില്ല. എന്നാൽ, ഡോക്ടർമാർ അയാളെ വിട്ടയച്ചില്ല. അയാൾക്ക് ആശുപത്രിയിൽ കിടക്കേണ്ടിവന്നു.

ആശുപത്രിയിൽ വച്ച് അയാൾക്ക് ഒരുകാര്യം വ്യക്തമായി. തന്റെ കാലിനല്ല, നാഡീവ്യൂഹത്തിനാണ് പ്രധാനമായും രോഗം. അതിന്റെ ഒരുഭാഗം മാത്രമാണ് ഇടയ്ക്കിടെയുള്ള കാലുവേദന.

ആശുപത്രിയിൽ വെറുതെയുള്ള ഈ കിടപ്പ് പവേലിന് സഹിക്കാനായില്ല. ചികിത്സ പൂർത്തിയാക്കാതെ അയാൾ ആശുപത്രിവിട്ടു.

പക്ഷേ, ആപത്തുകൾ ആ യുവാവിനെ കാത്തുനിന്നിരുന്നു. അധികം താമസിയാതെ അയാൾ ഒരപകടത്തിൽപെട്ടു. അയാൾ സഞ്ചരിച്ച കാർ ഒരു കുഴിയിലേക്ക് മറിഞ്ഞു.

പവേൽ വീണ്ടും ആശുപത്രിയിലായി. ശരീരം നിറയെ തുന്നിക്കെട്ടലുകൾ, വേദന.....

അയാളുടെ വലതുകാൽമുട്ട് തകർന്നുപോയിരുന്നു.

പതിനൊന്ന്

ദീർഘകാലത്തെ ചികിത്സയ്ക്ക്ശേഷം പവേൽ ആശുപത്രിവിട്ടു.

പവേലിനെ കിഴക്കൻ കാത്തിരിക്കുന്നത് കഠിനമായ വാതരോഗമാണെന്ന് ഡോക്ടർ മാർക്കറിയാമായിരുന്നെങ്കിലും അവർ അതയാളോടു പറഞ്ഞില്ല.

ആശുപത്രിയിൽനിന്നു നേരെ പവേൽ പഴയ സൂഹൃത്ത് അക്കിമിന്റെ അടുത്തുചെന്നു. അക്കിമിന് സന്തോഷമായി. എന്നാൽ, പ്രവർത്തിക്കാനാണ് പവേൽ വന്നതെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അക്കിമിന്റെ ഭാവംമാറി. അയാൾ വൈദ്യസമിതിയിൽനിന്നുള്ള ഒരു കത്തെടുത്തു പവേലിനെ കാണിച്ചു. കത്തിലിങ്ങനെ എഴുതിയിരുന്നു: "പവേലിന്റെ ഗുരുതരമായ അവസ്ഥ പരിഗണിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ വീണ്ടും ആശുപത്രിയിലേക്കയക്കുക. ജോലിചെയ്യാൻ അനുവദിക്കരുത്."

നിരന്തരമായ ചികിത്സ വെറുത്തുകഴിഞ്ഞ പവേൽ ആശുപത്രിയിലേക്ക് തിരിച്ചുപോവാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല.

അവസാനം ആ ജോലിയോട് വിടപറഞ്ഞു.

അയാളുടെ ജീവിതം വീണ്ടുമൊരു പതനത്തിലായി.

പവേലിന് പെൻഷൻ അനുവദിച്ചു. എവിടെപ്പോകാനും സ്വാതന്ത്ര്യവും നൽകി.

“ഇനി എന്താണ് തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ശേഷിച്ചുള്ളത്?” പവേൽ തന്നിട്ടിരുന്നു ചിന്തിച്ചു പൊതുതാനുള്ള കഴിവു നഷ്ടപ്പെട്ടു. മറ്റൊരാളും പൊതുതി മുന്നേറുമ്പോൾ താൻ മാത്രം വെറുതെയിരിക്കുക! അയാൾക്കത് സഹിക്കാനായില്ല.

പവേൽ ആത്മഹത്യയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചു. കൈത്തോക്ക് വലിച്ചെടുത്തു. പണ്ടൊരിക്കൽ യുദ്ധരംഗത്തുവെച്ച് പതിനേഴുപ്രാവശ്യം പിന്നോട്ടോടിക്കപ്പെട്ടിട്ടും വീണ്ടും വീണ്ടും മുന്നേറി വിജയിച്ചുകാര്യം പവേലിനോർമ്മ വന്നു.

ഒടുവിൽ പവേൽ കൈത്തോക്ക് മാറ്റിവെച്ചു. ‘ആത്മഹത്യ എളുപ്പമാണ്. ജീവിക്കാനാണ് പ്രയാസം. ജീവിതം അസഹ്യമാകുമ്പോഴും ജീവിക്കാൻ പഠിക്കുക’ മറ്റുള്ളവർക്ക് ഉപകാരപ്രദമായി ജീവിക്കുക—അയാൾ സ്വയം ഉപദേശിച്ചു.

പവേൽ പോരാടാൻതന്നെ തീരുമാനിച്ചു—തന്നെ കീഴടക്കാൻ വന്ന രോഗത്തോട്.

പുറത്തുണ്ട്

ചേട്ടന് വല്ലപ്പോഴും മാത്രമേ പവേലിന്റെ എഴുത്തുകിട്ടാറുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അന്നുകിട്ടിയ എഴുത്തിലെ വിവരം ചേട്ടനെ അസ്വസ്ഥനാക്കി.

“കാര്യങ്ങൾ പിന്നെയും വഷളായി വരുന്നു. എന്റെ ഇടതുകൈയും തളർന്നു. എഴുന്നേൽക്കാൻതന്നെ വിഷമം. നാളെ എന്നെ കാത്തിരിക്കുന്നതെന്തെന്ന് ആരറിഞ്ഞു?”

എന്റെ ജീവിതം ഞാനിപ്പോൾ പാനത്തിനായി സമർപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ക്ലാസിക്കുകളെല്ലാം വായിച്ചുകഴിഞ്ഞു. സർവ്വകലാശാലാ പരീക്ഷയുടെ ആദ്യവർഷം പാസായി...”

ചേട്ടൻ അസ്വസ്ഥനായി. അയാൾ അമ്മയെ ഉടനെ വിവരമറിയിച്ചു. പവേലിനെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ അമ്മവന്നു.

അയാളുടെ രണ്ടുകൈകളും കാലുകളും വാതംമൂലം തളർന്നിരുന്നു. അപ്പോഴും അയാൾ ആർത്തിയോടെ പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

എന്നാൽ ദുരന്തം അവസാനിച്ചില്ല.

കാഴ്ച നഷ്ടപ്പെട്ട വലതുകണ്ണിന് ഒരുവേദന വന്നു. പിന്നീട് ഇടതുകണ്ണിനും. വേദന അസഹ്യമായി. അധികം താമസിയാതെ പവേലിന്റെ കാഴ്ച നഷ്ടപ്പെട്ടു.

പക്ഷേ, പവേൽ നിരാശനായില്ല.

ചികിത്സയ്ക്കായി അയാളെ മോസ്കോവിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. അവിടെവെച്ച് അയാൾ വീണ്ടും വീണ്ടും ഓപ്പറേഷന് വിധേയനായി. പക്ഷേ, അയാളുടെ നില മെച്ചപ്പെട്ടില്ല.

പണ്ടു ചികിത്സിച്ചിരുന്ന ഡോക്ടർ പവേലിനെ വീണ്ടും സന്ദർശിച്ചു. അപ്പോൾ പവേൽ ഒരു നോവലിന്റെ രൂപരേഖ തയ്യാറാക്കുകയായിരുന്നു. അയാൾ തന്റെ പരിപാടി ഡോക്ടറോട് വിശദീകരിച്ചു.

ഡോക്ടർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അന്ധനായ പവേൽ എങ്ങനെ എഴുതും?

അതിന് പവേൽ വഴികണ്ടെത്തിയിരുന്നു. ഒരു കാർഡ് ബോർഡ് സ്റ്റെൻസിലിൽ വരികൾക്ക് വേണ്ട സ്ഥലം വെട്ടിമാറ്റിയിരുന്നു. അതിലൂടെ അയാൾക്ക് എഴുതാനാവും.

“ഞാനാ നോവൽ എഴുതും” അയാൾ ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു. ഡോക്ടറുടെ കണ്ണിൽ കണ്ണുനീർ പൊടിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, പവേലിനത് കാണാനാവില്ലല്ലോ!

ഒടുവിൽ അയാൾക്ക് ജോലി നൽകേണ്ടിവന്നു. പിറ്റേന്ന് മുതൽ ആപ്പിസിൽ പ്രത്യേകവിഭാഗത്തിൽ അയാൾ ജോലി ആരംഭിച്ചു.

അതോടെ തന്റെ ചോർന്നുപോയ ശക്തിമുഴുവൻ തിരിച്ചുകിട്ടുമെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ വിശ്വാസം. എന്നാൽ, തനിക്ക് തെറ്റിപ്പോയെന്ന് താമസിയാതെ പവേലിന് മനസ്സിലായി. പവേലിന്റെ കാലുകൾ തളരുകയായിരുന്നു. കോണിയിറങ്ങാൻ കഴിയാതെ പലപ്പോഴും അയാൾക്ക് ആഹാരംപോലും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു. പലപ്പോഴും കാലുകൾ മരവിച്ചുപോകും.

പവേൽ പഴയ ഡോക്ടർക്ക് വിവരങ്ങൾ എഴുതി. അവരുടെ മറുപടിയിൽ വാതരോഗമാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു.

“കൊള്ളാം. ഇനി ചികിത്സ വേണ്ടല്ലോ” അയാൾ ഓർത്തു.

എഴുന്നേറ്റു നടക്കാനായ ഉടൻതന്നെ അക്കിമിനെ ചെന്നുകണ്ടു. ഇത്തവണ പവേലിന്റെ ആശുപത്രിയിലയക്കാൻ തന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ തീരുമാനം. പക്ഷേ, ഒടുവിൽ പവേൽ തന്നെ വിജയിച്ചു. അയാൾക്ക് ഒരു പത്രസ്ഥാപനത്തിൽ ജോലികിട്ടി.

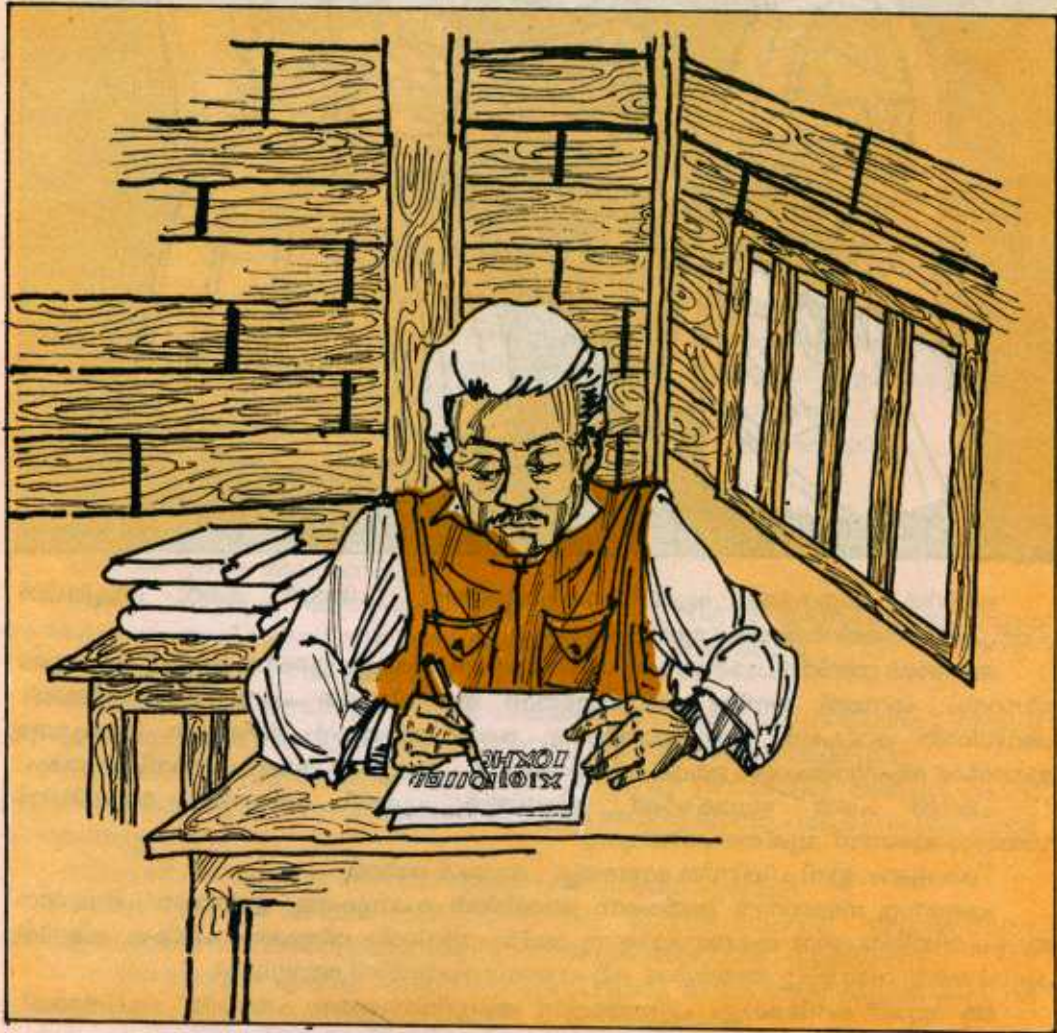
ആ ജോലി തനിക്ക്ൊട്ടും പറ്റിയതല്ലെന്ന് ആദ്യദിവസംതന്നെ പവേലിന് വ്യക്തമായി.

കോട്ടോവ്സ്കി കൃതിരചനകളിൽ ധീരമായ പോരാട്ടത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു നോവൽ. “കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ കുട്ടികൾ” എന്നായിരുന്നു നോവലിന്റെ പേര്. ശേഷിച്ച ജീവിതം അയാൾ ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കായി ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചു.

പതിമൂന്ന്

പവേൽ പുസ്തകം എഴുതാൻ തുടങ്ങി. അന്ധനായ അയാൾക്ക് താനെഴുതിയത് വീണ്ടും വായിച്ചുനോക്കാനാവില്ലല്ലോ. അതിനാൽ എഴുതിയ ഓരോവാക്കും ഓർമ്മിച്ചുവയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. തുടർച്ചയുടെ ചരടുപൊട്ടിയാൽ കഴിഞ്ഞു!

അമ്മ മകനെ ശുശ്രൂഷിച്ചുകൊണ്ട് അടുത്തുതന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. താനെഴുതുന്നതെന്താ

നൈൻ അയാൾ അമ്മയ്ക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുക്കും

അവരുടെ വീടിനടുത്തു താമസിച്ചിരുന്ന ഗാലു എന്ന പെൺകുട്ടി ഇടയ്ക്കിടെ പവേലിനെ സന്ദർശിക്കും. ക്രമേണ ഗാലു അയാളെ എഴുതാൻ സഹായിച്ചു തുടങ്ങി. പവേൽ കിടന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞുകൊടുക്കും. ഗാലു എഴുതും. എഴുത്തിന് ഇപ്പോൾ പഴയതിന്റെ ഇരട്ടി വേഗതകിട്ടി.

ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും കടന്നുപോയി. പവേൽ എഴുത്തിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധചെലുത്തി.

ഒടുവിൽ അവസാനത്തെ അധ്യായവും എഴുതിത്തീർത്തു. പിന്നീട് കുറെ ദിവസത്തേക്ക് ഗാലുയുടെ ജോലി എഴുതിയത്രയും പവേലിന് വായിച്ചു കൊടുക്കുകയായിരുന്നു.

അവസാനം കൈയെഴുത്തുപ്രതി തയ്യാറായി. ആ കടലാസുകെട്ട് ലേനിൻഗ്രാഡിലേക്ക് പോസ്റ്റ് ചെയ്തു.

ആ പുസ്തകത്തിന്റെ വിധിയാണ് തന്റെ വിധി നിർണയിക്കുന്നത്—പവേൽ ചിന്തിച്ചു.

പതിനാല്

മകനെക്കാൾ ഒട്ടും കുറയാത്ത ആകാംക്ഷയുമായി അമ്മയും കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഒരുദിവസം, അമ്മ മകന്റെ മുറിയിലേക്കോടിക്കയറി വന്നു. "പവേൽ ലെനിൻഗ്രാഡിൽ നിന്നൊരു കമ്പി." അവർ അടക്കാനാവാത്ത ആഹ്ലാദത്തോടെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. പവേലിന്റെ ഹൃദയം തുടിച്ചു. "നോവൽ പൂർണ്ണമനസ്സോടെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉടൻ പ്രസിദ്ധീകരിക്കും. അഭിനന്ദനങ്ങൾ!" തന്റെ സ്വപ്നം ഒടുവിലിതാ യാഥാർത്ഥ്യമായിരിക്കുന്നു! വിധിയെയും തോല്പിച്ചു താനിതാ ഒരു പുത്തൻ ആയുധവുമായി വീണ്ടും പോരാട്ടത്തിനിറങ്ങിയിരിക്കുന്നു!

പവേലിന്റെ കഥ

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ റഷ്യൻ ക്ലാസിക്കുകളിലൊന്നായ 'ഹൗ ദ സ്പീൻ വാസ് ടെപേർഡ്' എന്ന കൃതിയുടെ സംഗ്രഹപുനരാഖ്യാനമാണിത്. നിക്കലോവ് അസ്ത്രോവ്സ്കിയാണ് ഇതിന്റെ രചയിതാവ്. ഈ കൃതിയിലെ പവേൽ എന്ന കഥാപാത്രം നോവലിസ്റ്റുതന്നെയാണ്. റഷ്യയിൽമാത്രം ഈ നോവലിന്റെ ഇരുപതുലക്ഷത്തിലധികം കോപ്പികൾ പിലവായി. മറ്റനേകം ഭാഷകളിൽ ഈ കൃതി പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അസ്ത്രോവ്സ്കിയുടെ നോവൽ സംഗ്രഹിച്ച് നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടി തയ്യാറാക്കിയത് ശ്രീ. കെ. സതീഷാണ്.

**കേരള
ശാസ്ത്രസാഹിത്യ
പരിഷത്ത്**